

Floarea soarelui - lui Vladimir Curbet

Grigore Vieru

lui Vladimir Curbet
Într-o tânără grădină
Dintr-un sat frumos, bogat,
Am văzut o răsărită
Carei ochii i-au legat.
Înțeleg că nu degeaba,
Ci de păsări care zbor.
Totuși e neomenește
Să legi ochii unei flori.
Nu mai știe-n care parte
E acum Soarele.
Amărâtă se gândește:
„Poate că nici nu mai e!”
Doamne, cum sluțit-am floarea,
O am cunoscut abia.
Ieri, crăiasă fără seamăn,
Azi te poate speria.
Un copil de ea aseară
Chiar s-a speriat puțin.
Lătra-n fața ei cățelul
Ca la dușman și străin.
E și pâine, și la pâine,
Și căsuță, și cărbuni.
Dar ceva în viața asta
Nu-i la cale, oameni buni.
Nu-i la cale, cum să fie,
Dacă, omule, în loc
Să-i spui florii: „Bună ziua”,
Îi pui cârpele pe ochi.
Elei, soro, cum îmi vine
Cârpa de pe ochi să-ți scot,
Să fugim și să ne-ascundem
Și de bine, și de tot.
Să luăm cu noi și cucul
Care-a mai rămas pe lunci.
Să vedem ce-a zice omul,
Să vedem ce-a zice-atunci?!